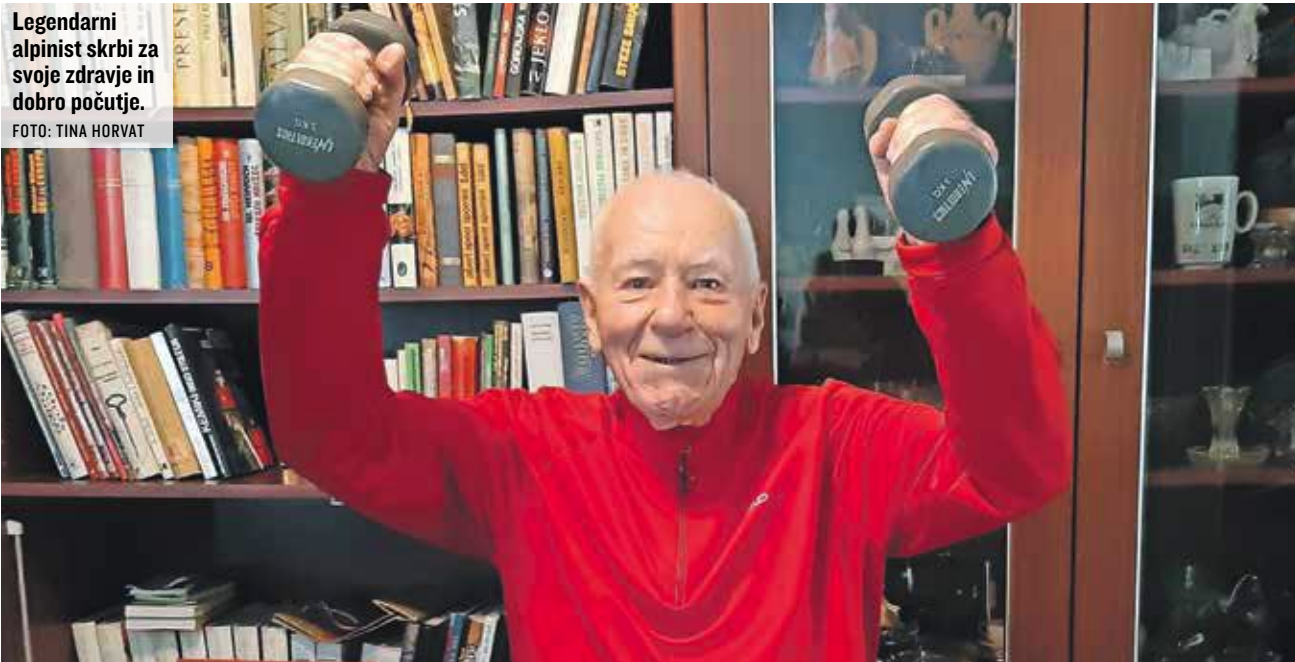

Legendarni alpinist skrbi za svoje zdravje in dobro počutje.
FOTO: TINA HORVAT

Pri 90 vsak dan več ur telovadi

Rado Kočevar, ujetnik z žico obkoljene Ljubljane, začel plezati takoj po drugi svetovni vojni
Pri osemdesetih letih se je vpisal na tečaj računalništva, da je lahko pri devetdesetih napisal knjigo

TINA HORVAT
tina.horvat@slovenskenovice.si

JESENICE Širša javnost 90-letnega Rada Kočevarja do nedavnega ni poznala, a v alpinističnih krogih je dobro znana legenda. Kot najmočnejši in najboljši alpinist prve povojne generacije, klicali so ga živa mišica, je s splezalci premikal meje mogočega v alpinizmu. S Cirilom Debeljakom - Cicem sta preplezala prvo smer zgornje najtežje – šeste težavnostne stopnje pri nas, prvi je splezal tudi znameniti Čopov steber v manj kot osmih urah.

Mladež ga obožuje
Potem ko je nedavno izdal knjigo spominov Tista lepa leta in prejšnji teden kot gost nastopil na 13. festivalu gorniškega filma, je postal prava zvezda. Mladež je z od-

Trobevšek pred časom zvelkala ven in me prepričala, naj naredim predavanje o Čopovem stebru v osmih urah in naj o svojih doživetjih napišem knjigo. Takrat sem si mislil, za koga le bo zanimiva takšna starina, kot sem jaz, a sem bil izjemno presenečen, dvorana je bila polna do zadnjega kotička,« pripoveduje, ko nas sprejme na svojem domu na Jesenicah.

Izza žice pobegnil v hribe

Rado Kočevarja je v hribe zaneslo takoj po končani vojni. Kot Ljubljančan je namreč izkusil grenko življenje v prestolnici, ki je bila obdana z bodečo žico. S sošolci so velikokrat z gradu gledali prelepe Kamniške Alpe, zato ni čudno, da so takoj po osvoboditvi začeli hoditi v hribe. »Trije smo se dobili na pošti, imeli smo svoj žvižg, nato z vlakom do Kamnika in od

Na poti v Francijo sem spal kar na železniških postajah. Pod glavo sem si dal vrh, zraven pa cepin, in tako so videli, da nisem lump, ampak alpinist, in so me pustili pri miru.

tam peš v hribe. Kasneje smo si nabavili kolesa in se zape-ljali iz Ljubljane do Kamniške Bistrice. Saj je kar hitro šlo, čeprav je bil asfalt samo do Ježice. V slabih treh urah smo bili na cilju.« Najprej so hodili, do kamor je pač šlo, nato so se udeležili alpinističnega tečaja, in od takrat jih nič več ni moglo ustaviti. V tistem času so navdušeni mladi mimogrede na svojih ramah znosili ves material za prvi bivak pod Skuto. Včasih so bili po vzponu tako utrujeni, da so prespali kar na železniški postaji. Še večji projekt so bili vzponi

v tujih gorah. O avtomobilih so takrat lahko le sanjali, denarja pa ni bilo. Za njegovo prvo turo v tujino mu je mama nekako zbrala 10 dolarjev in nekaj konzerv, pa je šel na Mont Blanc. »Med potjo sem spal kar na železniških postajah. Pod glavo sem si dal vrh, zraven pa cepin, in tako so videli, da nisem lump, ampak alpinist, in so me pustili pri miru. V Chamonixu pa je upravnik železniško postajo zaklenil že ob devetih zvečer, zato sem se že prej skril, da me ni opazil,« pripoveduje z iskricami v očeh.

Pazite, himalajec gre
V času po vojni slovenski alpinisti še niso hodili v

41.025
kilometrov

je v zadnjih letih premagal na sobnem kolesu.

Kot najboljši alpinist prve povojne generacije je s splezalci premikal meje mogočega v alpinizmu. FOTO: OSEBNI ARHIV, PRESLIKAVA

S soavtorico Mojco Volkar Trobevšek sta prejšnji teden izdala knjigo njegovih spominov. FOTO: TINA HORVAT

O svoji vadbi si pridno zapisuje v dnevnik. FOTO: TINA HORVAT

saj prej ni bilo časa. Kako je torej postal himalajec? »Svojim dijakom na trgovski šoli v Kranju sem veliko govoril o Himalaji. Hotel sem jim namreč popestriti učno snov, da bi jih bolj zanimalo. Zato sem izkoristil vsako priložnost, da sem jim kazal slike, razlagal in poročal o dosežkih naših alpinistov. Povalil sem tudi Staneta Belaka - Šraufa, da jim je predaval. Nekoč me je ravnatelj prosil, naj naredim malo reda pred šolo, saj so tam vsi kadili. Ko sem prišel tja, je nekdo zakričal – pazite, himalajec gre. Tako sem postal himalajec,« nadaljuje svojo zanimivo pripoved.

Vsak dan več ur telovadi
Nesojeni himalajec nam mimogrede še razkrije skrivnost svojega čilega telesa in duha. Poleg

številnih fotografij gora je njegovo stanovanje polno telovadnih pripomočkov, ki jih uporablja po več ur dnevno, uteži, trakov in podobnih, več knjižic pa je že polnih zapiskov o številu vaj, časa in porabljenih energij. Tako je nedavno seštel kilometre na sobnem kolesu in ugotovil, da je od 5. oktobra 2005 do tega tedna pretekel že 41.025 km, kar je za tisoč več od dolžine ekvatorja. Do lani je tudi smučal, saj je imel kot senjor na Višarjah zastoj vozovnic, že nekaj časa pa se s svojim avtom vsak ponedeljek in, če se le da, tudi četrtek odpelje čez Korensko sedlo v Beljaške toplice. »Tam imajo ogromen bazen s šestimi progami in eno imam rezervirano. Vsakič naredim 14 dolžin bazena po 50 metrov, to je 700 metrov. Poleg mene plavajo mnogo mlajši, a večina samo krili z rokami in preplava največ tri dolžine bazena,« se še zasmee za konec. ■

Na računalniški tečaj

Rado se je z računalnikom поблиže spoznal šele pri 80 letih. »Moja generacija se večinoma ni vrgla v računalništvo, meni pa sta hči in njen mož, oba inženirja računalništva, rekla, da mi bosta pomagala, vendar naj grem prej na tečaj. No, sedaj sem prišel že tako daleč, da sem še pred izidom knjige sam zbral in uredil moje zapise, poskeniral vse fotografije in jih postavil po straneh, treba je bilo samo še v knjigo-veznico. Iz tega materiala je nato nastala knjiga Tista lepa leta, katere soavtorica je Mojca Volkar Trobevšek.«

prtimi usti in ušesi poslušala izjemne štorije, zadnje dni pa se zanj kar pulijo novinarji. A Rado Kočevar odlično prenaša to medijsko pozornost, edina težava je, ker malce težje najde čas za pogovor ob vseh njegovih obveznostih. Živi sam, sam si kuha in skrbi zase, njegov čas pa je posvečen telovadbi, plavanju in do lani tudi smučanju. Ob vsem tem seveda sploh ni čudno, da je nalezljivo dobre volje in v odlični formi! »Ah, prej sem živel nekako v pozabi, potem pa sta me Silvo Karo in Mojca Volkar

Klicali so ga živa mišica. FOTO: TINA HORVAT

Koliko lepih spominov iz tistih lepih časov ima Rado! FOTO: TINA HORVAT